

Бути батьками — один із найскладніших викликів нашого дорослого життя. Ми постійно боремося з почуттям провини за те, що не завжди можемо дати дітям саме те, чого вони потребують. Страждаємо, коли відчуваємо, що не ідеальні, що помиляємося. І часто приховуємо свою вразливість. Але саме наша неідеальність, саме наша вразливість дає дітям нагоду відчути «справжність». Дозволяє їм, і нам бути різними.

Коли ми — дорослі — втомлені, хворіємо, відчуваємо невпевненість, то потребуємо так багато сил та усвідомленості, щоб залишатися Дорослими поруч із дітьми. І приймати їхню підтримку, але не дозволяти їм перетворюватися на дорослих заради нас. Не дозволяти мінятися ролям Дорослий / Дитина.

Хай що відбувається, ми — Гора для своїх дітей. Гора, яка буває засніжена, буває уквітчана, а іноді вкрита туманом. Але завжди стабільна, величезна, доросла — Гора. Бути людиною — з упевненістю, реалізацією, щастям, хворобами, тривогами — бути одночасно сильною та вразливою, просити про допомогу та приймати допомогу, тримати когось і триматися за когось — це так по-людськи.

Ця книжка не тільки про Дитину і Маму, які проходять випробування. Вона про збереження близькості, про силу, яка може проявлятися і тоді, коли ми почуваємося слабкими. А ще вона про дозвіл собі бути «реальними», не ідеальними батьками.

Світлана Ройз

Ми завжди жили з мамою вдвох. Так уже вийшло, що тата в нашій маленькій сім'ї ніколи не було. І собаки, на жаль, теж.

Мама водила мене в садочок, а потім почала возити до школи. Ми іноді подорожували, а ще частенько розважалися. Щоправда, деколи мама трішки сварила мене за «вибрики», але довго сердитися вона не вміла.

Мама дуже багато працювала за комп'ютером. Навіть уночі! Бувало, я вставав у туалет, а вона сидить собі перед екраном — працює.

